III

Geniální Výtvory Mladých

Přídavek Sborníku studentských prací

Gymnázium Velké Meziříčí

GENIÁLNÍ VÝTVORY MLADÝCH III

Přídavek Sborníku studentských prací 2015 – 2024

Tento přídavek Sborníku studentských literárních a výtvarných prací vychází v roce 125. výročí založení Gymnázia Velké Meziříčí.

© 2024 Gymnázium Velké Meziříčí

Obsah

Obsah *1*

STŘÍPKY *3*
Tereza Kučerová: Nepostradatelná maličkost II 4
Robin Káňa: Lektvar radosti a smíchu II 4
Adéla Zahradníčková, David Klíma, Adam Strnad: Inspirace Nezvalovou Abecedou 5
Robin Káňa: Interview s nástěnnými hodinami *6*
Emma Klimentová: Interview s kočkou Barčou 7
Christina Martakidu: Interview s agamou Šmakem 8
Matyáš Fialka: Náš kocour 10
David Obořil: Příběh s vyjmenovanými slovy 11
Emma Klimentová: Poprvé sama 11
Mariana Čížková: Neopakovatelná krása 12
Sára Strnadová: Skandální odhalení na gymnáziu! 14
Tereza Kučerová: Všemocné knihy 15
Nina Jarušková, Julie Procházková: Já versus distanční výuka 16
Markéta Dvořáková: Jaký jsem čtenář aneb Kdyby něco, najdete mě ve škarpě 17
Když se kácí strom 18

Marie Sklenářová: Čeho se lidé nejvíc obávají 19
Kateřina Ščerbová: Po kom to dítě je? 20
Lucie Chalupová: Moje milovaná hudba 21
Tereza Karmazínová: Jak nejlépe naštvat rodiče II 22
Daniel Střecha: Fotbalový zápas očima mimozemšťana 23
Christina Martakidu: Proč se housenka kuklí II 24
Emma Kejdová: Proč sněží? II 25
Nela Vodová: Proč v zimě padá sníh? III 26
Bára Šteflová, Natálie Sedmíková: Můj bratr zabiják 27
Christina Martakidu: Z deníčku mouchy domácí II 30
Anna Šedá: I do malé krabičky se vejde celý život 32

Střípky

Nepostradatelná maličkost II

Tereza Kučerová (4. A, 2018)

I když jí mnozí opovrhují, ignorují ji či ji proklínají, dokáže měnit svět. Taková maličkost. A o čem mluvím? O interpunkční čárce!

Každý na ni někdy zapomněl. Já snad tisíckrát, ale to bych neměla. Uvedu příklad. *Pojďte jíst děti. Pojďte jíst, děti.* – Rázem se z party kanibalů s barbarskými rituály stane maminka svolávající ratolesti k večeři.

Nebo: *Dům věnuje zesnulá své vnučce, Anně Novákové, také. Dům věnuje zesnulá své vnučce, Anně Novákové také*. Z majitelky celého domu se absencí jedné čárky stává spolumajitelka, dělící se o garáž, sklep i balkon. Ano, tak moc dokáže být čárka zákeřná!

A proto, děti, učte se češtinu a její interpunkci. Zachrání vám dědictví nebo třeba i život!

Lektvar radosti a smíchu II

Robin Káňa (1. A, 2020)

Potřebné suroviny:

kaštany z Planety radosti
vajíčko ze zlaté chechtavé slepice
voda z legračního kohoutku
koření z měsíčního prachu
nastrouhaná omítka nabarvená naduhovo

chlup polárního jaguára, který se věčně směje
ptačí pírko

Postup:

Kaštany z Planety radosti upečeme 20 minut v troubě, oloupeme a rozmixujeme na kaši. Kaši vložíme do kotlíku, do kaše uděláme dolíček a do něj rozklepneme vejce ze zlaté chechtavé slepice. Za stálého míchání přiléváme vodu z legračního kohoutku, dokud nevznikne hnědá tekutina. Potom tekutinu přesuneme nad oheň a přidáme omítku s kořením z měsíčního prachu. Krátce povaříme. Následně odstavíme z ohně, vhodíme chlup z jaguára a necháme vychladnout.

Lektvar kápneme na pírko a aplikujeme po probuzení na holá chodidla dle potřeby. Účinky z předávkování nejsou známé.

Inspirace Nezvalovou Abecedou

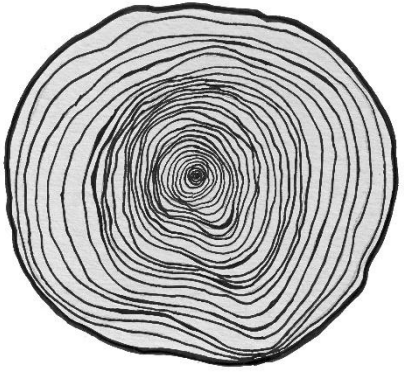

A

Adéla Zahradníčková (7. A, 2015)

Ptáče co zavřelo svůj zobáček
štafle co tancují kozáček
A je jako hora ledu
lépe to říct nedovedu

D

David Klíma (7. A, 2015)

Na stole leží plná mísa
pila řeže je to krása
voják z luku vystřelil už na měsíc
a při tom ukousl si krajíc

A

Adam Strnad (7. A, 2015)

A je střecha na kterou déšť pláče
pro někoho štafle znázorňuje
připomíná práci pokrývače
díky němuž tahle střecha je

Interview s nástěnnými hodinami

Robin Káňa (1. A, 2020)

To je pohoda, když jenom visíte na zdi a nemusíte nic dělat, ne?

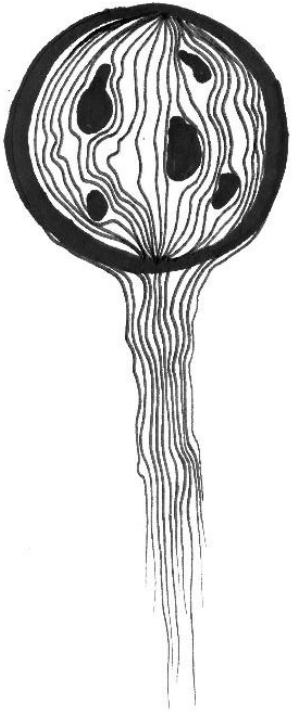

Hele, ono to není nic dobrýho. Představ si, že třeba dva roky visíš na skobě a ještě se dusíš pod tunou prachu, protože tě vysávají jednou za uherský rok.

Jak moc je těžké měřit čas?

Hodně. Celý život kroužíš rukama a potom ani nedostaneš odměnu, naopak tě hoděj do šrotu...

Proč se pořád točíte na jednu stranu?

Protože kdybychom se točily na tu druhou, tak bychom skončily na skládce ještě dřív, než by nás někdo koupil.

Máte nějaké kamarády?

Jak bychom asi mohly mít, když se nemůžeme pohnout z místa. Teda kromě paní zdi, která je nám ale absolutně nesympatická.

Děkuji za rozhovor.

Interview s kočkou Barčou

Emma Klimentová (1. A, 2020)

Barčo, vypadáš celkem dobře najezená. Jaké jídlo máš nejraději?

Samozřejmě, že maso! Nejlepší je, když mi panička nechá otevřené dveře do domu. Vždycky si tam ukradnu kousek šunky.

Všichni víme, že ráda utíkáš. Kam to chodíš?

To je tajemství. Mňau!

Co ráda děláš, když zrovna nekradeš nebo neutíkáš?

Ráda lovím myši, ale nejím je. Fuj! Vždycky je nechám přede dveřmi jako dárek. Taky ráda škrábu a koušu. Nejraději ruce.

Chtěla bys něco někomu vzkázat?

Ano! Tohle je vzkaz pro toho lakomého kocoura od vedle: Přestaň mi lézt do pelíšku a krást mi jídlo. Mňau!

Poslední otázka. Koho z rodiny máš nejradši?

Přece sebe. Jsem nejhezčí!

Děkuju ti za rozhovor, Barčo.

Interview s agamou Šmakem

Christina Martakidu (1. A, 2020)

Jaký hmyz ti, Šmaku, chutná nejvíc?

Nejlepší jsou kobylky nachytané na zahradě.

Co máš nejraději za jídlo kromě hmyzu?

Miluju natrhané sedmikrásky.

Chutná ti mrkev a paprika?

Obojí je hrozně děsivé, bojím se toho, takže jsem to ani neochutnal.

Co tě nejvíc baví?

Největší zábava je hra na honěnou se cvrčky.

Máš rád naši fenku Sandy?

Ne! Je to pěkná potvora, minule mě málem sežrala!

Líbí se ti v tvém teráriu?

Ano, ale mám raději, když mě pustíš a já můžu utéct nebo ti lézt po hlavě a zamotávat se ti do vlasů.

Jak se ti líbí tvůj nový topný kámen?

Je hrozně velký, proto se ho bojím, raději sedím na větvi.

Proč útočíš na žárovku?

Protože mi svítí do očí! Snažím se ji shodit, ale ona se pořádně drží!

Děkuji ti, Šmaku, za rozhovor.

Náš kocour

Matyáš Fialka (2. A, 2022)

Jmenuje se Elvis a jsou mu tři roky. Je to britský kocour. Jak je pro jeho plemeno typické, na čele se mu rýsují dvě svislé čáry, má krátkou srst, dlouhý ocas a oranžové oči. Má ještě dva sourozence: Eragona a Emily.

Chová se ospale a chodí, jako kdyby spal. Někdy je celkem otravný, protože každou chvilku chce jídlo. Jeho mňoukání je velice hlasité a pronikavé, takže dokáže i probudit. Je trochu namyšlený a urážlivý, protože když ho nepohladíte nebo se mu zrovna nemůžete věnovat, je potom naštvaný a uražený. K známým lidem se chová velmi přátelsky, ale k cizím moc ne. Cizí lidi nemá rád, a když ho chtějí vzít do náruče, poškrábe je až do krve.

Jeho záliby jsou ničení a kousání sešitů, spaní, hraní si se sourozenci, vyžadování jídla dvacet čtyři hodin denně, shazování věcí ze stolu a ničení sluchátek či nabíječek. Rád se se mnou dívá na formule 1 a fandí stejnému týmu. Když náš tým vyhrává, hlasitě mňouká, ale když prohráváme, spí.

Byl velice hbitý, ale po operaci nohou už tolik není. Také už není tolik aktivní jako dřív, ale když se pořádně vyspí, dokáže být činorodý a někdy až otravný celý den.

Elvis mi je sympatický a mám ho rád, ale někdy by nemusel být tolik líný. Moc se mi nelíbí, že hodně spí, ale chápu, že ho to prostě baví a má to v povaze.

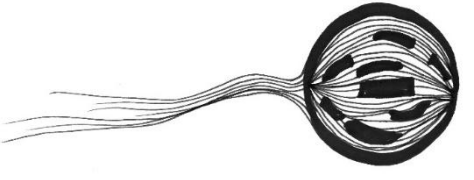

Příběh s vyjmenovanými slovy

David Obořil (4. A, 2023)

Býval jsem obyvatel Přibyslavi. Měl jsem tam byt, v němž byl nábytek. Na zahradě jsem měl byliny, vedle nich bystřinu, ze které pil dobytek, tedy býci a kobyly. Pěstoval jsem hodně býlí a měl přebytek černobýlu, zlatobýlu a býkovce, takže jsem jím krmil svůj býložravý dobytek.

Jednoho dne jsem kácel babyku, protože ji napadl lýkožrout. Byl bych ji dokácel, ale uslyšel jsem vzlykat vydru. Ta mi vypověděla, že myslivec vymýtil její obydlí a že by za to měl pykat.

Rozhodl jsem se myslivce vyhledat. Prohledal jsem Bystřici, Byšice i Kobylisy, až jsem ho našel v Bydžově. Vylezlo z něj, že se jmenuje Spytihněv, že pochází z Lysolají a že je to výborný lyžař. Pak popadl lyže a pokusil se mi ulyžovat pryč. Nebylo však nasněženo, takže mu to nejelo moc plynule. Řekl jsem mu: „Ty posypeš do vězení!" a on začal vysokofrekvenčně výskat. Nebylo mu to nic platné.

Myslivec teď zpytuje svědomí a vydra si vyhloubila příbytek u bystřiny.

Poprvé sama...

Emma Klimentová (4. A, 2023)

Když mi byly čtyři roky, byla jsem poprvé v Chorvatsku u moře. Předtím tam táta bral jen mé starší bratry, protože jsem byla moc malá na tak dlouhou cestu. Tentokrát tedy vzal mě i mámu a já se cítila jako velká holka. Jedu k moři a uvidím tolik nových věcí!

Do vody jsem se ale jít bála. Jasně, už jsem byla u bazénku i ve vaně, ale ta velká modrá plocha mě děsila a nedokázala jsem do moře ani vkročit. K tomu mi bratr namluvil, že v zátoce plavou velcí žraloci,

a já jsem proto věděla, že mě do vody nikdo nedostane. Ani za nic! Když se mě táta pokusil naučit plavat čubičku, skončilo to mým brekem a vytočeným taťkou. Brzy to vzdal a šel se potápět.

Celé dny jsem seděla na dece na kamenité pláži a hrála si. Hledala jsem mušličky a hezké kamínky. Moře pro mě ale stále bylo strašidelné a ohromující. Rodiče věděli, že nemá cenu mě do moře nutit, byl by z toho jen další pláč. Tohle trvalo snad týden.

Zvědavost mě ale stejně přesvědčila. Viděla jsem bráchu, jak plave daleko, až k těm velkým lodím. Když se vrátil zpět na souš, vyprávěl mámě o to, jaké tam jsou ryby, mušle a jaké teplé proudy tam tečou a jak... – A dost! To mě přinutilo se postavit mému strachu z vody. Vytáhla jsem plavací rukávky, sundala si žabky a žbluňkla do té obávané vody. Chci to taky vidět! Konec zbabělosti!

Máma stála jako opařená. Její dcera po týdnu stráveném v bezpečí pláže plave neohrabanou čubičkou ve vlnkách a bez křiku! Jak se to stalo?

Trochu jsem se ve vodě plácala a zapomínala, co je ruka a co je noha, ale byla jsem na sebe šíleně pyšná – plavu sama a rodiče můžou jen ohromeně přihlížet. Zvědavost vyhrála nad strachem a od té doby mě rodiče museli z vody tahat násilím, tak moc se mi plavání zalíbilo!

Neopakovatelná krása

Mariana Čížková (4. C, 2024)

Větve dvou mohutných stromů se přede mnou rozestoupily a ukázaly mi magický výhled, který ukrývaly. Naproti mně stála vysoká skála ronící potok slz. Za ní ranní mlhou postupovalo slunce. Svítalo. Lehce načervenalé sluneční paprsky se odrážely od třpytících se kapiček oddělených od proudu vodopádu. Voda stékala po kamenech rychle dolů a nacházela útočiště v jezírku pod skaliskem.

Orosenou zelenkavou trávou jsem přišel blíže. Posadil jsem se, aby mi ledové kapky dopadaly na obličej. Upřel jsem oči k rozvlněné hladině. Pozoroval jsem mrštně se pohybující rybí ploutve, které ještě více vířily vodní plochu. Rybky si spolu hrály a užívaly si studenou lázeň.

Z hustého lesa k mým uším doléhala nádherná melodie. Vítr si tiše šeptal s listy, ptáci štěbetali. Rozhlédl jsem se po smaragdově zelených listech tančících ve vánku. Kvetoucí stromy byly obklopeny hmyzem jako věrnými fanoušky. Drobní tvorečkové se nemohli nasytit sladkého nektaru květů a jejich bzučení mi rezonovalo celým tělem.

Pomalu jsem si lehl. Nade mnou se rozprostíralo blankytné nebe. Chundelatí bílí beránci se nechávali unášet a pluli po obloze. Sluneční paprsky mi dopadaly na obličej a teplo začalo prostupovat celým mým tělem. Větve stromů se ke mně laskavě skláněly a objímaly mne. Zavřel jsem oči a hluboce vdechoval sladký vzduch, pociťoval jsem naprostý klid a uvolnění.

Něco mě polechtalo na ruce. Lehce jsem nadzvedl oční víčka a uviděl jsem na sobě motýla. Roztahoval a skládal tyrkysová křídla, která svítila všemi barvami, jak na jejich šupinky dopadalo světlo. Po chvíli marné snahy najít nektar odletěl. Díval jsem se za ním a přál si být jako on. Létat od květu ke květu, zdravit se s nimi, živit se jejich nektarem a pomáhat jim s tvorbou plodů.

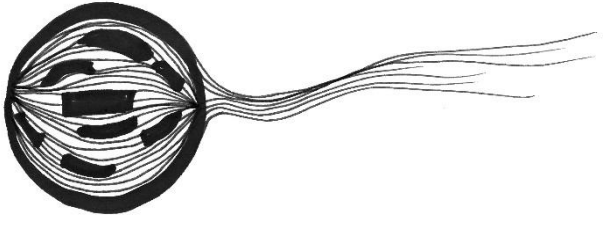

Skandální odhalení na gymnáziu!

Sára Strnadová (4. A, 2018)

Gymnázium Velké Meziříčí se na konci minulého školního roku rozhodlo investovat dotace od státu na opravu sklepního prostoru, kde měli žáci své šatny.

Šatny a skříňky byly opravdu v katastrofálním stavu. Nejeden student si na schodech do sklepního prostoru vyrazil dech nebo aspoň narazil kostrč. Ani únikové prostory ze sklepa nebyly zrovna nejbezpečnější. O skříňkách škoda mluvit – ty se rozpadaly dobrých sto let a studentům občas zbyl v rukou kus dveří či rovnou dvířka celá.

Aby studenti přestali kvůli tomuto problému demonstrovat a sabotovat testy, rozhodl se ředitel gymnázia najmout firmu Jahoda a Malý – stavby a rekonstrukce všeho druhu. Její zaměstnanci se práce pustili o měsíc později, než bylo uvedeno ve smlouvě, avšak žádný postih je nečekal. Opravy trvaly neuvěřitelně dlouho – celé čtyři roky.

Všem to začalo připadat divné, a tak si ředitel školy Aleš Trojánek najal soukromé očko, aby se zjistilo, jestli se nejedná o nějaký podvod.

Nejmenovaný detektiv vypátral obrovský skandál. Dělníci v podzemí pod školní budovou narazili na zlatý důl! Nikomu o něm neřekli, zlato kradli a prodávali na černém trhu. Všichni pachatelé byli dopadeni a byli nuceni vzniklou škodu uhradit a odcizený majetek navrátit. Hrozí jim trest odnětí svobody až na pět let.

Ředitel Aleš Trojánek se k tomu vyjádřil takto: „Jsem rád, že pravda vyšla najevo. Peníze použijeme na další opravy, z nichž nejdůležitější bude rekonstrukce tělocvičny.“ Na otázku, co hodlá udělat se

zbylými penězi, odpověděl: „S vyučujícími jsem se domluvil, že zbylé peníze rozdělíme mezi jednotlivé třídy, aby mohly podnikat zahraniční zájezdy a výměnné pobyty.“

Všemocné knihy

Tereza Kučerová (7. A, 2021)

Už odmala jsem byla obklopena knihami. Brzy jsem přišla na to, že z ničeho se nedá postavit tak skvělý domeček pro panenky než z leporel a že u sebe nemusím mít vždy stoličku, abych dosáhla na to, co potřebuji. Stačí jen Rodinný domácí lékař od Jana Brodského, Špalíček pohádek a Rok se svatými. Voilà, vzhůru k výškám.

Ovšem nemyslete si, že jsem byla takový barbar, abych používala knihy jen jako obývací stěny Rozárčina domečku či provizorní schůdky.

S příchodem povinné školní docházky jsem velmi rychle objevila i zcela jiné možnosti, k čemu lze knihy využít. Co jiného vám tak krásně vylisuje violku vonnou, jitrocel kopinatý nebo lipnici luční? A jakpak se lépe ulít z domácích prací než s těžkým atlasem v náručí a povzdechem: „Já tu zítřejší písemku ze zeměpisu nevládnu“. Máti potřese hlavou, polituje mě a pověří prací jiné sourozence. Miluji knihy.

Jiná situace – sedím v autobuse, unavena po celém dni ve škole, když vtom nastupuje žena důchodového věku s náramnou chutí si povídat. Ostražitě se rozhlíží po autobuse a hledá svého konverzačního partnera. Ovšem kniha, nejlépe formátu A4, se stává mým neviditelným pláštěm, za deskami jsem v bezpečí. Kniha je zkrátka nejlepší přítel, pomocník a záchrana.

A abych nezapomněla, občas se v knihách dá i něco užitečného a zajímavého přečíst, tedy pokud zrovna nečtete O čem sním, když náhodou spím.

Já versus distanční výuka (říjen 2020, vzpomínka na poslední čtvrtletí primy 2019/2020)

Nina Jarušková (2. A, 2020)

Pro mě se v době distanční výuky moc nezměnilo. Vstávala jsem v 6.30 a odjížděla s mamkou a sestrou Nelou do Velkého Meziříčí. Jediné, co bylo jinak, bylo to, že jsme místo do školy zamířily k babičce. Z domova jsem měla vytisknuté zadání úkolů a každý den jsem udělala 2-3 předměty. Pracovala jsem do devíti nebo deseti hodin, než mi začala online výuka. O přestávkách mezi hodinami jsem obvykle kontrolovala úlohy Nele. Ve dvanáct hodin nám babička nachystala oběd a potom nás přijel vyzvednout táta. Odpoledne jsem měla volno. Večer jsme se s Nelou vystřídaly u počítače a dívaly se na videa, která jsme měly v odkazech od svých učitelů. Potom jsme vytiskly úkoly na příští den a šly spát.

Julie Procházková (2.A, 2020)

Ze začátku to pro mě bylo těžké, nevěděla jsem, co mám hotové, co mi ještě chybí udělat a co se musím doučit.

Postupně mi začalo docházet, že se to musí změnit. Každé pondělí jsem si vypsala, co všechno mám za týden stihnout, a postupně jsem si odškrtávala splněnou práci. Taky jsem si nastavila budík, protože vstávání k obědu muselo skončit. Postupem času jsem se naučila spoléhat sama na sebe a s nepochopenou látkou si sama poradit. Zvykla jsem si. Ale hrozně mi chyběl sociální kontakt. I když jsem si nakonec dokázala sama pomoct, na tuhle dobu asi v nejlepším vzpomínat nebudu. Chci upřímně doufat, že už se nebude opakovat.

Jaký jsem čtenář aneb Kdyby něco, najdete mě ve škarpě

Markéta Dvořáková (7. A, 2021)

Čtení za pochodu je krásná věc. Za léta praxe jsem doladila většinu možných detailů k praktikování této naprosto „bezpečné" aktivity. Stačí si prostě vybrat dostatečně poutavou knihu a to ostatní se zvládne tak nějak samo.

Zasažen literární horečkou následuje čtenář cestu. Při troše štěstí nesněží, neprší a nejede proti vám vyděšený řidič začátečník. Kromě toho neexistují žádné reálné překážky. Hlavně zůstat v pohybu. Nezastavovat, nezavazovat tkaničky a nemotat se v bludném kruhu.

Největším nepřítelem procházejícího se čtenáře je náhodný kolemjdoucí. V tom horším případě jde o někoho, koho znáte. Pozdraví a vy musíte odklonit zrak od stránky a zahuhňat nějaký pozdrav nazpátek. Pak vždy následuje otázka: „Co čteš?" Nyní vám už tečou nervy a křečovitě se snažíte udržet přátelskou tvář. „Ále tohleto, dostala jsem to k narozeninám. Je to fajn knížka, ale už musím jít."

V lepším případě jste propuštěn a míříte za svobodou. Ale poněvadž nevíte, kde jste před zmíněným incidentem skončili v četbě, musíte se vrátit zpět na začátek stránky a to je přinejmenším otravné.

Třicet procent úspěchu je dopravit se z bodu A do bodu B. Ta větší a samozřejmě důležitější část je užít si dobrou knihu. V případě, že by cesta nestačila na dočtení kapitoly, doporučuji prodloužit si procházku. A prý, že čtenáři jen sedí doma na zadku.

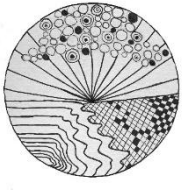

Když se kácí strom

```
----------------------------------------
----------------------------------------
-------------------*******************---
-------------------********************--
-------------------*********************-
-------------------*********************-
---------------------******************--
----------------------*****************--
----------------------****************---
-------------------------**/***********---
-------------------------//**********----
-------------------------///*********----
----------------------////*********-----
----------------------////-********-----
--------------------////---*******------
--------------------////-----******------
-------------------////-------***--------
------------------////--------------------
-----------------////---------------------
----------------////----------------------
-{bacha, volé!}----////----------------------
--------------////----------------------
-------------////---------------------------
-----------////-----------------------------
----------////---------------------------
---------////------------------- \o/ -----
--------////--------------------- | ------
-------////--------------------  ||  -----
----------------------------------------
-----||||--------------------------------
----||||||-------------------------------
----------------------------------------
```

Čeho se lidé nejvíc obávají

Marie Sklenářová (3. C, 2023)

Námětů k obavám je asi tolik, kolik lidí kráčí po naší matičce Zemi. Poslední dobou ovšem stále sílí vlna upozorňování na problematickou budoucnost naší planety. Ať už se to týká globálního oteplování, vymírání mnoha živočišných druhů, devastování krajiny, ekonomických problémů či početných nepokojů v konfliktních oblastech, které se ocitají na prahu války.

Zvuk střelby se hlasitě rozléhá po celém okolí. Mezi salvami kanonády je slyšet srdceryvný dětský pláč prolínající se se zvuky sirén, který patří malému chlapci klečícímu u těla jeho mrtvé matky. Střih. Ze sutin domu vynášejí několik těl po leteckém bombardování, zemřelo spoustu lidí. Střih. Otcové a synové, odloučení od svých rodin a domovů, krčící se za malou zídkou, zasypáváni palbou, hrdě bojují za mír a vlast. Střih. Město duchů, šedé rozbořené betonové paneláky, bez oken, bez střech. V dáli doutnají sutiny školy. Ve vzduchu je cítit zoufalství, smrt a boj o holý život.

Podobné zdrcující záběry se na nás hrnou nejen z televizních obrazovek již několik měsíců. I přesto, že si mnoho z nás nyní vybavilo situaci na Ukrajině, ohniska nových i starých konfliktů hoří po celém světě. Kdo by se za těchto podmínek nebál?

Zamysleli jste se však nad tím, čeho přesně se lidé bojí? Svírá je strach z vypuknutí další světové války, která by byla pro lidstva likvidující? Mají obavy z nových, ještě hrozivějších, technicky vylepšených, účinnějších zbraní? Děsí je smrt jejich milovaných blízkých i jich samotných? Samozřejmě, myšlenky podobného typu jsou zcela oprávněné a pochopitelné. Člověčenstvo bohužel prošlo již stovkami ničivých válek, tíživými dobami krize a nesčetněkrát prožilo krušné časy bídy a utrpení, přestože ví, kolik zla násilí přináší.

Dle mého názoru je však pro nás největším „strašákem” samotná budoucnost, strach z nového a nepoznaného. Budoucnost je tajemná, nepředvídatelná, neznámá a nevyzpytatelná. Každou vteřinou se mění. Nikdy nevíme, co bude zítra, za týden, za měsíc. Nedržíme pevně otěže jistoty ve svých rukou. Nezbývá nám než doufat v přízeň Štěstěny. Nechť při nás stojí na této nevyhnutelné cestě do neznáma opředené tenkou rouškou nejistoty.

Po kom to dítě je?

Kateřina Ščerbová (8. A, 2019)

Narodila jsem se jako buclaté okaté dítě, kterému všichni říkali, že vypadá přesně jako tatínek. Paní, které nahlédly do kočárku, se rozplývaly: „Vy máte ale rozkošného chlapečka. Vždyť to je celý David!“ Moje maminka vždy trpělivě vysvětlovala, že to kudrnaté skřítě je děvče. Až do mých tří let, kdy ji to přestalo bavit a pořídila mi náušnice. Tetičky měly pravdu, po otci jsem skutečně zdědila rysy v obličeji a s tím spojenou vadu řeči, kvůli které jsem mívala velké komplexy. Postupem času se obličej i tělo zaoblilo, a tak už si mě s klukem nepletou.

Na první pohled si člověk jistě všimne mých tmavých, divoce vlnitých vlasů, se kterými jsem vždy měla komplikovaný vztah. Po mamince jsem menšího vzrůstu a po tatínkovi rachitické postavy a lidé mi často tipují méně, než mi ve skutečnosti je.

Vypadat mladší ale skýtá určité výhody. Můžu chodit na koupaliště za poloviční vstupné a jsem sympatická malým dětem. Ráda dělám chůvu a vůbec pracuji s lidmi. Mám trpělivou a přátelskou povahu, což mi ve volném čase umožňuje věnovat se dobrovolnické práci v domově důchodců nebo s mentálně postiženými.

V malém těle se ale také skrývá malý generál. Nebojím se jednat asertivně a říkat, co si myslím. Mám tendence stavět se do vedoucí pozice a do všeho mluvit. Na nižším gymnáziu jsem v našem třídním časopise zastávala funkci šéfredaktorky, grafičky a publicistky zároveň, až mi po třech vydáních došlo, že vztahy se spolužáky jsou mi milejší než to, jestli stihli poslat článek do uzávěrky.

V drobném těle se skrývá více, než se zdá.

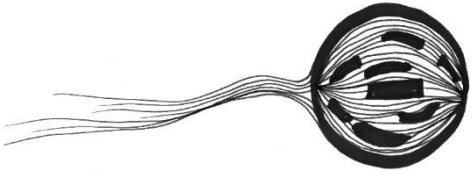

Moje milovaná hudba

Lucie Chalupová (2. C, 2023)

Kdysi jsem někde četla jeden anglický citát o hudbě, na který od té doby skoro pořád myslím, protože jsem dlouho neviděla nic tak výstižného: „Music is what feelings sound like.“ Občas když poslouchám nějakou písničku, mě dostihne pocit „neuchopitelnosti hudby“ – moment, kdy mi najednou dojde, že já vlastně nemám tu melodii a hlavně pocity, které ve mně vyvolává, jak vyjádřit nebo předat! Ano, můžu tu písničku někomu poslat nebo pustit, případně zahrát, ale emoce, vzpomínky atd. jsou zkrátka nepřenosné. Někdy ve mně tento pocit vyvolává bezmoc, protože bych svou emoci z hudby chtěla sdílet s ostatními, ale nejčastěji jsem jednoduše fascinovaná.

Obecně jsem člověk, který se velmi rychle něčím nadchne a úplně všechno ho fascinuje, ale hudba, spolu s vírou, ze všeho nejvíc. Myslím, že když lidé před mnoha a mnoha lety poprvé uslyšeli hudbu (v jakékoliv podobě), musel to být velmi magický moment.

Další věc, která mi v souvislosti s hudbou připadá velmi zajímavá, je ona rozmanitost, již nabízí. I k tomuto mě napadl jeden anglický citát z rozhovoru s nějakým hercem: „I am interested in the diversity of people.“ Já bych dodala, že „diversity of people and music“. Připadá mi neuvěřitelné, že existuje tolik

hudebních žánrů a každý je úplně jiný! Snad pro každou emoci jeden a ještě mnohem víc. Každý si tedy může najít „ten svůj“. Je skvělé se o tom bavit i s lidmi okolo, není nad doporučení nové hudby od lidí, kteří mají podobný hudební vkus.

Anebo hudba může druhého člověka nebo zážitky s ním jednoduše připomínat. S jedním mým kamarádem si občas posíláme písničky, a přestože se ne vždycky shodneme na tom, co v nás vyvolávají, když je potom slyším, vždycky si na něj vzpomenu.

Říká se, že když je člověk šťastný, poslouchá spíše melodii nebo písničku jako takovou, ale když je smutný, vnímá spíše slova. S tímhle souhlasím. Hudba může do života člověka přinést spoustu věcí i emocí, jak jsem již zmiňovala, a to jsem ani nezačala mluvit o vytváření hudby a hraní na hudební nástroje! Pro mě osobně je to celé velká vášeň, a asi i proto nemám jednu oblíbenou melodii, záleží zkrátka na situaci. Hudba je láska.

Jak nejlépe naštvat rodiče II

Tereza Karmazínová (3. A, 2020)

Ingredience:

hodně věcí, hlavně oblečení
lednička
přehrávač hudby
sladký čaj
rodiče

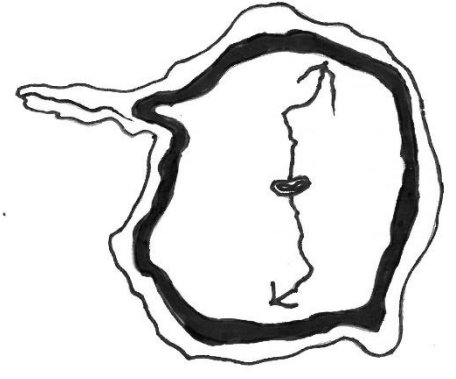

Postup:

Vytvořte co největší nepořádek rozházením věcí, hlavně oblečení, na několika místech vašeho bytu nebo domu.

Poté jděte do kuchyně, kde si prohlížejte obsah otevřené lednici tak dlouho, jak to jen půjde.

Až na vás začne být rodič naštvaný a říkat vám, tu lednici ihned zavřete, ignorujte ho. Jakmile vás přestane bavit koukat do ledničky, prostě odejděte a lednici nechte otevřenou.

Udělejte si čaj, ideálně ovocný (čím více to bude červené a sladké, tím líp). Poté s ním jděte přes nový a drahý koberec (pokud doma žádný nový koberec nemáte, bohatě postačí nějaký světlejší) a čaj na něj vycmrndejte. Poté se přesuňte do pokoje.

Ve vašem pokoji (můžete i v jiné místnosti) si pusťte velmi nahlas hudbu – ideálně nějakou rapovou píseň – a začněte hlasitě tancovat (pokud se vám tancovat nechce, dupání bohatě postačí).

Při dodržení postupu je naštvání rodiče zaručeno.

Fotbalový zápas očima mimozemšťana

Daniel Střecha (3. A, 2015)

Po dlouhé a náročné cestě jsem konečně přistál na Zemi, a i když jsem dlouho studoval organismy žijící na této planetě, nevěděl jsem, co od nich mám očekávat. Proto jsem raději zamaskoval loď, oblékl si lidský převlek a vydal jsem se obhlédnout okolí.

Zjistil jsem, že jsem přistál nedaleko lidské civilizace. Nebyl jsem si jistý, jestli mám jít dál prozkoumávat toto místo, nebo se vrátit ke své lodi. Bylo už k večeru, a jelikož má Země pouze jedno slunce, musel jsem přenocovat zde.

Než jsem stačil cokoliv udělat, byl jsem stažen řvoucím davem k velkému lidskému stavení, kterému říkali stadion. Když mě přivedli dovnitř, posadil jsem se a nevěděl jsem, co se bude dít. Na stadion přiběhla skupina lidí v různých barvách odění. Jedenáct osob z této skupiny mělo modré oblečení, dalších jedenáct mělo červené oblečení. Mezi nimi stál člověk v černém. V ruce měl píšťalku a malý kulatý objekt. Upřeně jsem se na ně díval a čekal jsem, co se bude dít.

Muž v černém položil ten kulatý předmět, kterému říkali míč, na zem a zapískal na píšťalku. V tom okamžiku jeden z červených kopl do míče směrem k další osobě se stejnou barvou oblečení. Někteří z nich také občas kopali silněji a dál, aby ostatní běželi za míčem. Takto si tam chvíli kopali a lidé, kteří se na to dívali, pokřikovali různá hesla. Přestože jsem tomu nerozuměl, přidal jsem se k pokřikování, abych se neprozradil.

Najednou se jeden z modrých ocitl s míčem u nohy přímo před železnou konstrukcí se sítí, u které stál další člověk s velkými dlaněmi. Osoba v modrém nakonec kopla do míče tak, že se míč dostal do sítě za železnou konstrukcí. V tu chvíli začali všichni jásat a křičet: „Góóól!!!" Když jsem to uslyšel, hrozně jsem se vyděsil a dal se na útěk směrem ke své lodi.

Bez prodlení jsem odstartoval raketu a úspěšně jsem opustil planetu. Musím říct, že mě dodnes ten hrozivý křik děsí.

Proč se housenka kuklí II

Christina Martakidu (2. A, 2022)

Kdysi dávno, když byl svět ještě mladý, housenky se nekuklily a zůstávaly housenkami do konce života. Housenkám se to však nelíbilo, nechtěly vypadat jako červi, považovaly se za víc.

Jednou se jedna z housenek zatoulala od ostatních a zabloudila ve vysoké trávě. Jak hledala cestu zpátky, nevšimla si velké pavoučí sítě přímo v cestě a zamotala se do ní. Hned přiběhl pavouk a chtěl ji sníst. Ale housenka ho začala prosit: „Nežerte mě, pane pavouku, pusťte mě a já se budu od vaší sítě držet dál.“ Ale pavouk jí na to odpověděl: „Už týden jsem nic nejedl a mám strašný hlad, nemůžu pouštět každého, kdo se do mé sítě chytí.“

Než se však stačil pavouk do housenky zakousnout, uslyšel tisíce hlásků malých housenek běžících k němu. Housenky se na pavouka vrhly, aby zachránily svou kamarádku. Povalily pavouka na zem a shodily ho dolů z útesu, aby už nemohl nikomu ublížit.

Housenky si totiž předtím všimly, že jedna z nich chybí, a vydaly se ji hledat. Brzy narazily na její stopy. Když po nich šly dál, slyšely hlas své ztracené kamarádky a běžely za ním. Přiběhly právě včas, aby pavouka zastavily a housenku zachránily.

Za svoji statečnost byly housenky odměněny. Každá z nich se zabalila do pavoučích vláken a po nějakém čase se proměnila v krásného motýla. Byly tak po zbytek života krásné a jiné než červi. Od té doby se každá housenka kuklí a z každé vyroste krásný motýl.

Proč sněží? II

Emma Kejdová (2. A, 2020)

Kdysi, ještě v pravěku, žila malá holčička. Neměla jméno. Byla to prostě ta holčička. Mohly jí být sotva tři roky, když začala být samostatná a učit se mluvit svým rodným jazykem. Když chodili dospěláci z kmene na lov, často je pronásledovala, ale jednou se její menší výlet vymkl kontrole.

Sluneční paprsky udeřily hnědovlasou dívku do obličeje. Holčička se posadila a položila umatlané nožky na studenou zemi. Slezla z kůže a vyšla z tmavého stanu. Rozhlédla se kolem sebe. U dohořelého ohniště sedělo pár lovců. Snažili se zahřát, protože jim studený vítr nedělal dobře. Z největšího stanu se ozývaly ženské hlasy, mezi něž patřil i hlas holčiččiny maminky. Kolem holčičky pobíhaly děti různého věku. Ona jediná však čekala na okamžik, až lovci v čele s jejím otcem vyjdou na lov. Chvíli je jen tak pozorovala. Zbystřila, až když se skupinka mužů začala zvedat od ohniště. Holčička chvilku počkala, než se vydala směrem jako lovci. Jakmile vyšli na velkou louku, holčičku ofouklo. Zachumlala se do své kožešinky, ale v pronásledování dále pokračovala. Zašli do lesa, kde se vítr trošku zklidnil.

Lovci začínali být zoufalí. Nikde ani stopa. Prostě nic. Ani holčičku už za sebou nevlekli. Ta se oddělila už na první stovce metrů. Zima a tempo lovců jí nedovolily ujít tak dlouhou cestu. Schovala se k malé jedli. Nohy si přitáhla k tělu. Čekala. Čekala hodiny, hodně hodin. Kolem ní už byla tma. Ani lovce neslyšela. Začala brečet. A místo slz jí z hnědého očka vyklouzla malá vločka. Další a další, až kolem sebe vytvořila hromadu vloček. Pohodlně si do sněhu lehla a usnula.

Holčičku už nikdy nikdo neviděl. Ale říká se, že od jejího zmizení v zimních měsících sněží.

Proč v zimě padá sníh? III

Nela Vodová (2. A, 2022)

Jednoho dne si malá Adélka uvědomila, že v zimě padá sníh, a tak se šla zeptat maminky: „Mami, proč padá v zimě sníh?“ Maminka jí odpověděla: „No přece v létě sníh padat nemůže.“ „A proč v létě sníh padat nemůže a v zimě může?“ zeptala se malá Adélka. „Protože v létě svítí sluníčko a sněhové vločky by roztály,“ odpověděla maminka. Adélka se pořád ptala: „Mami, ale jak to, že je teplo v létě, a ne v zimě?“

„S těmito otázkami bychom tu byly dlouho," odpověděla maminka, „raději ti povím celý příběh." A maminka začala vyprávět.

„Byly jednou čtyři sestry – Jarnice, Letnice, Podzimnice a Zimnice. Jako malé se narodily se vzácnými schopnostmi. Jarnice dokáže oživit všechny květy, Letnice přivést slunce, Podzimnice vítr a právě Zimnice dokáže přivést sníh. Jejich jména odpovídají ročnímu období, ve kterém „kouzlí".

Všechny žijí v nebi, kde mají i svoje zámky, ve kterých bydlí. Sestry se nikdy neviděly, protože v každém jednotlivém období je tu pouze jedna ze nich. Ostatní sestry zmizí a vrátí se teprve, až začne jejich roční období.

Když nastane zima, objeví se v nebi Zimnice a její zámek. V zimním zámku se nachází kouzelný prášek. Zimnice tento prášek vysype dolů na zem. Tím, jak prochází mraky, se z něho stává sníh, který padá na zemský povrch. Někdy se však stane, že kouzelný prášek dojde a musí se čekat, než se znovu objeví. Nikdy se neví, za jak dlouho se kouzelný prášek objeví – někdy je to pět minut, někdy hodina, někdy den, někdy týden."

„To jsem nevěděla," řekla Adélka. Maminka jí odpověděla: „No vidíš, teď už to víš."

Můj bratr zabiják

Bára Šteflová, Natálie Sedmíková (3. A, 2022)

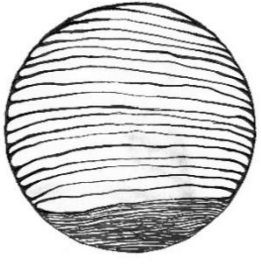

Nastoupil jsem do vlaku, vyhledal volné místo a jako každé ráno jsem vytáhl svou rozečtenou knihu. Po dvaceti minutách cesty jsem vystoupil z vlaku a šel směrem k firmě. „Dobrý den, pane Pelánku," pozdravila mě v kanceláři má

sekretářka, příjemná jako vždy. Usedl jsem k počítači a pracoval na zakázkách své stavební firmy Lalox.

„Ahoj, mami, mám pro tebe ty léky, jsi doma? Můžu se stavit?“ zeptal jsem se mámy do telefonu. „Ahoj, Péťo, jasně, stav se,“ odpověděla mi. „Dobře,“ řekl jsem, „budu tam za pět minut.” Zvoním u domu. Nic. „Jsme na zahradě,“ ozve se slaboulinké zavolání. Jdu tedy na zahradu. „Jé, Lukáši, co ty tady děláš?“ podivil jsem se, když jsem spatřil bratra. Pozdravil jsem se s ním a objal mámu. „Sázeli jsme s mamkou kytky,“ odpověděl mi Lukáš a máma přikývla hlavou. „No nic, já už musím, ahoj,“ řekl Lukáš a nato odešel. „Tady máš ty léky, mami,“ pověděl jsem. „Díky, broučku, vykopeš mi tady prosím díru na narcisku, zatímco já si to odnesu domů?“ Kývl jsem: „Jasně, mami.“ Vykonal jsem, o co mě prosila, rozloučil se a jel do práce.

„Ahoj, lásko, jsem doma,“ řekl jsem, když jsem otevřel dveře. „Ahoj, Zdendo, jsem na zahradě, je tady Maruška, přijď za námi,“ zakřičela na mě moje milovaná Lenča. Z ledničky jsem vzal lahev piva a šel za nimi. „Jé, ahoj, Maru, jak se ti daří?“ otázal jsem se. „Skvěle, včera se mi narodilo vnouče Barunka, aspoň si Natálka bude mít s kým hrát,“ zasmála se. „Gratuluji!“ odpověděl jsem. „Za chvíli je jedeme s Tondou navštívit, tak já už půjdu,“ řekla Maruš a vstala z lavičky. „Já tě doprovodím,“ zvedla z lavičky i Lenka. „Jé, to bys byla hodná.“ Poté obě ženy zamířily k brance. Sedl jsem si do svého oblíbeného křesla a užíval jsem si vůni jara a chuť radegastu. Najednou se ozvala strašlivá rána a poslední, co jsem ucítil, byla obrovská bolest po celém těle…

„Ne, já jsem opravdu nic z toho, co tvrdíte, neudělal,“ řekl jsem kriminalistovi. „Měl jste k tomu pádný důvod, firma vašeho otce hodně vydělává, jeho smrt by znamenala, že byste dostal podnik vy!“ přísně odvětil policista. „Ale já mám svého otce rád!“ nechápal jsem situaci. Policista vzal do ruky složky, ze které následně vytáhl dvě fotky. „A jak nám chcete vysvětlit tohle?“ řekl policista a ukázal mi fotky. Jen jsem zmateně zvedl obočí a začal vysvětlovat policistovi: „Moje matka mě požádala, abych jí vykopal díru

pro narcisky mezitím, co si šla poklidit léky, které jsem jí dovezl.“ Policista se zhluboka nadechl a pověděl mi: „Vaše matka nám tvrdí, že všechnu práci okolo kytek udělala s vaším bratrem Lukášem, což prokazují i svědci.“ Povzdechl jsem si: „Ale já vám říkám pravdu.“ Když jsem to dořekl, policista mě probodával pohledem. Nakonec z něho vyšlo: „Fajn, až zjistíme víc, budeme vás informovat, ale počítejte s tím, jste hlavní podezřelý.“

Nastoupil jsem do auta a jel domů. Ať jsem se snažil sebevíc, nemohl jsem přestat myslet na otce. Když jsem dojel domů, najednou mi zazvonil mobil. Zvedl jsem telefon, ze kterého se ozval pro mne neznámý hlas: „Dobrý den, tady doktor Zmrhal, nemocnice Motol, je u telefonu pan Petr Pelánek?“ Proč nemocnice? Říkali, že je táta stabilizován. „Ano, jsem to já, Petr Pelánek,“ řekl jsem. „Je nám to velice líto, ale váš otec před pár minutami zemřel, došlo k akutnímu krvácení do mozku, upřímnou soustrast.“ Úplně ve mně hrklo, ztratil jsem rovnováhu a v posledním okamžiku jsem se zachytil o židli. Nezmohl jsem se ani na jedno slovo a ukončil jsem hovor. Potřebuju jít na vzduch, motá se mi hlava. Popadl jsem klíče a mobil a okamžitě vyšel z domu. Rozhodl jít do přírody, kde vždy najdu svůj klid, daleko od ruchu města a lidí.

Jdu, připadá mi, jako by mě někdo sledoval, nikde však nikdo není. Pokračuji dál cestou vedoucí přes most. Hlavu mám svěšenou, koukám do země, přemýšlím, nevnímám okolí. Kdo by chtěl zabít mého otce? Dumám nad všemi možnostmi, ale nemůžu na nic přijít, vstupuji na most. Že by někdo z rodiny, třeba bratr? Ne, to je absurdní… I když? Bomba zakopaná v zemi, máma s bratrem sází kytky do země. A důvod, proč by to udělali? No jasně, chtějí získat velmi výdělečnou firmu Lalox. Najednou ucítím něčí ruce, přepadávám přes zábradlí mostu. A poslední, co vidím, jsou obličeje mé matky a bratra…

„Lukáši, pojď sem, v novinách je náš vyřešený případ,“ řekla jsem svému synovi.

Policejní prezident: Případ vraždy byl definitivně objasněn

Dne 26. dubna okolo páté hodiny odpolední vybuchla na zahradě Zdeňka Pelánka, majitele prosperující stavební firmy Lalox, bomba. Ing. Pelánek den nato zemřel. Podezřelý byl jeho syn Petr Pelánek, který byl na zahradě v osudový den. Byl spatřen s rýčem, jak hloubí díru. Výčitky svědomí ho však patrně trápily natolik, že se rozhodl skoncovat se svým životem skokem z mostu. Z toho důvodu připadá stavební firma do rukou Lukáše Pelánka, syna zemřelého, a všechen ostatní majetek přechází na vdovu Lenku Pelánkovou.

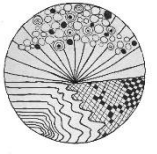

Z deníčku mouchy domácí II

Christina Martakidu (3. A, 2022)

Jednoho krásného srpnového dne jsem se vzbudila opravdu brzo. Byla mi ráno trochu zima, nemohla jsem se hnout. Musela jsem počkat, než vyšlo slunce a zahřálo mě. Hned jak jsem rozmrzla, protáhla jsem si svá křídla a vyletěla si najít nějakou snídani. Včera večer jsem vlétla do menšího domku, majitel ze mě moc radost neměl. Našla jsem si skulinku a usnula. V noci mě pořád budil štěkot jeho psa. Měl by si ho vychovat.

Majitel tohoto domu je pasák ovcí, musí teda pracovat každý den od rozbřesku do soumraku. Teď zrovna dosnídal. Položil nedojedený sýr na stůl a odešel. Hned jsem se na sýr vrhla. Když jsem byla najedená, vyletěla jsem z otevřeného okna a vydala se hledat nějakou zábavu. To víte, taková moucha v životě moc dobrodružství nezažije. Ale já jsem se rozhodla být výjimečná moucha, proto se každý den vydávám za něčím zajímavým.

Celé okolí už znám skoro nazpaměť a ten den jsem chtěla objevit něco nového. Letěla jsem proto opačným směrem, než jsem včera přiletěla. Létání mám vážně ráda. Vůbec si nedokážu představit, že bych nelétala. Jak bez toho můžou lidé a ostatní zvířata žít?

Pod sebou jsem uviděla potůček a malé jezírko. Měla jsem úplně sucho v puse a nepila jsem od včerejška. Sletěla jsem opatrně dolů. Bála jsem se, co všechno tu může číhat, ale nic jsem neviděla. Začala jsem tedy pít, a když se pořád nic nedělo, ztratila jsem ostražitost. Kdyby tady něco bylo, už by to dávno zaútočilo. Byla jsem dostatečně napitá, ale letět se mi ještě nechtělo. Dolezla jsem na slunko a chvíli se vyhřívala.

Pak jsem zaslechla žblunknutí. Lekla jsem se a otočila se k jezírku. Byla tam ta největší a nejohavnější žába, jakou jsem kdy viděla. Chtěla jsem uletět, ale přilepila jsem se k zemi. Jednu nohu jsem měla zamotanou ve zbloudilé pavučině. Žába zpozorovala, jak se zmítám a snažím se vysvobodit. Začala skákat ke mně. V tu chvíli jsem se málem rozbrečela. „Ne!“ vykřikla jsem, ale kupodivu to nijak nepomohlo. Všichni si myslí, že mouchy jsou hloupé, ale já hloupá určitě nejsem. Vzala jsem ostrý kamínek, na který jsem dosáhla, a snažila se jím přeříznout pavučinu. To se dá jednodušeji říct než provést. Už jsem si myslela, že mě žába sežere. A všem by to bylo stejně jedno. Rodinu nemám a všechna zvířata i lidi mě nenávidí. Skoro jsem to vzdala. Pak pavučina povolila a já byla volná. Na slunku jsem byla opravdu dlouho a krásně jsem se nahřála. Proto jsem vyletěla rychle jako střela těsně předtím, než jsem se ocitla v dosahu dlouhého lepkavého žabího jazyka.

Byla to velká úleva. Ta žába se snad domluvila s nějakým pavoukem! Ta pavučina nemohla být náhoda.

Pro dnešní den už jsem měla objevování a dobrodružství plné zuby. A slunce se už stejně klonilo k obzoru. Rozhodla jsem se vrátit do domku pasáka ovcí. Bez problému jsem k němu doletěla. Majitel i se

svým psem se zrovna vraceli domů. Okno bylo pořád otevřené, vletěla jsem jím dovnitř. Našla jsem tu stejnou skulinku jako včera a usnula jsem tvrdým spánkem. Po tom, co jsem dnes málem umřela, jsem byla vážně unavená.

I do malé krabičky se vejde celý život

Anna Šedá (5. A, 2017)

Položím ruku na kovovou kliku starých dřevěných dveří. Ty při otevření dlouze a smutně naříkají. Tiše vejdu do malého pokojíku a se smutkem v srdci si uvědomím, že už to bude skoro rok. Skoro rok, co tuto komůrku nikdo neobývá.

Rozhlédnu se po pokoji. Postel, stolek a lampička, polička s malovanými koníčky. Na všem tenká vrstva prachu. Mou pozornost upoutá krásná, z dubového dřeva vyrobená skříň. Přijdu až k ní a jemně, jen konečky prstů, pohladím zdobení. Chvíli váhám, zda nahlédnout dovnitř. Osmělím se a opatrně skříň otevřu. I když vím, že na mě ve skříni nečeká žádné nebezpečí, přeběhne mi po zádech mráz.

Ve skříni je pár poliček se složenými vlněnými svetry a květovanými zástěrami. Na nejspodnější poličce se krčí osamělý pár bot, které měla babička tak ráda. Kleknu si před skříň a snažím se vybavit si v hlavě obraz babičky, která mi jako malé pofoukala koleno a řekla, že než se vdám, zahojí se to. Při vzpomínání svůj pohled stále soustředím na spodní poličku. Vzadu za botami se něco zaleskne. Jako jediná hvězda na černé nekonečné obloze. Zanořím ruce do tmy a nahmatám něco chladného s ostrými hranami. Je to plechová krabička. Krabička, která v sobě skrývá celý babiččin život. Desítky časem zažloutlých fotografií s ohnutými rohy.

Hned z první se na mě směje babička v bílých krajkových šatech a se závojem. Splývá jí kolem hlavy jako vodopád. Vedle ní stojí dědeček, kterého jsem bohužel nikdy nepoznala. Na další fotce poznávám svou maminku. Fotka je pořízená po dešti a maminčiny gumáky se odrážejí v kalužích. Další fotka je ze svatby rodičů a další z oslavy babiččiných sedmdesátin.

Sedím v pokoji až do večera a prohlížím si důležité okamžiky babiččina života. Je mi líto, že už mi k fotkám nemůže něco povědět ona sama.

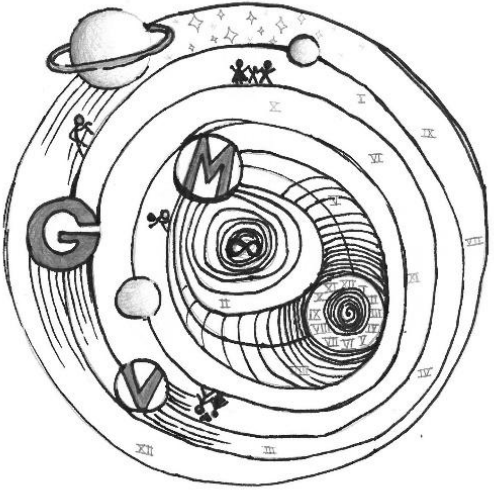

Geniální výtvory mladých III

Přídavek Sborníku studentských prací

2015 – 2024

125 let Gymnázia Velké Meziříčí

Autoři textů a obrázků: žáci gymnázia
Editoři: Mgr. Dagmar Handová Navrátilová
Spolupráce: Mgr. Barbora Štindlová, Mgr. Ilona Pokorná, Mgr. Markéta Prudíková, Ph.D., Mgr. Marie Brabcová
Grafická úprava a návrh obálky: PaedDr. Eva Kočí Valová
Sazba: Mgr. Pavel Dvořák, PaedDr. Eva Kočí Valová